

KJAK

Gud signi Føroyar - ein ráki í einum roki

Arnstein Niclasen

Jú, tað er væl skiljandi, at Sjúrdur Skaale (evnaligur sjónleikari og politikari) tekur at “rygg-svimja” av aftur “offurs-helluni”, sum hann bleiv skolaður upp á av “klippi-pjossi-seansuni” undir autoriteru rannsakan SvFs í átrúnaði v. m.

Eg eri sjálvur hart “uppdigin” í tilílkum trúar-dystum – so meg skakar einki longur.

Lýsingar

Ó-lýsingar av kristiligum fólki eru eitt rættiliga fortugt evni í bókmentum og filmum. Eg havi lisið mangt um hetta fyrbrigdið - bæði fyri og ímóti -frá ungum av. Eg las Williamsa “Den sorte gryde”

sum hálvvaksin, og nú á búnum aldri kom Carl Jóhan við sínum “Ó-søgum” – har ið eg nærum fekk heming – av orðafloyminum (!).

Hinvegin hevur høvuðspersónurin í tí gomlu, svørtu bókini vituliga hugtikið og órógvað mong menniskjur um lond í tíð og tíma.

Og um Móðir Teresa skilti meiri um lívið og læruna hjá tí “Einsama Nazarearanum”, enn eitt nú teir samtiðar so kendu og mestsum genialu heimspekingarnir og Nobelpris-vinnararnir (og skyldmenn, forrestin) Albert Schweitzer í frumskóginum í Lambaréné, Gabon og Jean-Paul Sartre á Café de Flore í París - ella trællurin -neyðars Klávus - í “Feðgar á ferð” - tað kunnu vit bara meta um.

Børn

Jú, tað er vituliga skeivt at ræða

børn og ung. Uttan undantak. Tó hendir hetta. Hvønn dag. Og blað-fólk og journalistar eru als ikki undantikin. Tíverri.

Og so undrast tú hinvegin mang-an yvir barnanna serstøku evnir - at sálða millum “fupp og fakta”. Tak t.d. tey makabru/ræðuligu spøluni, sum børn nú um stund hugna sær við til svøvnloysis. Ella “Fjørutrollið” í SvF: Á sinni táið mammurnar mestsum svímaðu frá hond, ommurnar fingur kamfurdropsarnar fram, meðan børnini rá-hugnaðu sær (?). Varð sagt.

Sjónvarpsfólk eru eisini menniskju, og eru sum vit onnur befongd við fáfongd. Og tey vilja fegin avdúka sínar fortreffilgheitir. Og summi hava lættari við at koma fram at í ljósmálan í miðlunum enn onnur. Og hevur redaktørurin tá av óvart ella av gáløysni jordað

sína (einu?) talent - so kann úrslitið verða hareftir.

Tí eingin flokkur, felagsskapur, heim ella land eiga at verða dømd - bara út frá tí mest ekstrema lut-takaranum.

Innihald

Maðurin av Skála í fyrru sendingini var greiður (mundi helst ána, at hetta ikki kom at rigga í longdini?). Tí frásagt varð uttan beiskleika. Kortini hugsaðu helst tey flestu framman fyri gluggan, meðan leikur fór, meiri um familjuna - børn hansara, sum skuldu í skúla morgunin eftir – í henda happingar “hel-heim” - fyri mangar minnilutar...?

Og mamman í seinnu sendingini fekk gjølla sagt frá síni og sonarins kvølum. Eingin ivi um tað.

Men journalistiskt tað veikasta

liðið í báðum sendingunum higartil var tó myndavalið í seinnu sending og tann stemningsløddi tónleikurin afturvið - yvirhøvur.

Hvat nú?

Boðabrot kunnu vera ymisk, og tað triðja er ofta tað størsta. So nú fáa vit at síggja.

Og vit hava helst eisini øll tørv á - við høvi - at lesa ta rannsakandi taluna, sum finst í 5. kapitli hjá Matteusi.

Og hvat er nú at taka til - í kyrrindum?

Jú, kanska ber eitt nú til at leggja fløguna við Ingálvi av Reyni á fløguspælaran. Ingálvur var fyri mong eitt ásyniligt og lítillátið menniskja, sum tó skaraði væl framúr sum teknari, listamálar og sangari - og sum sunnudagsskúla-lærari eisini.

MINNINGARORÐ

Minningarorð um Siggu Ketty Olsen, Miðvági

Fødd 24. januar 1932, deyð 25. januar 2017

Ketty var ein sera fryntlig og blíð kona at koma inn til. Hon var altíð so fitt og dámlig at vitja. Eg plagdi at vitja Ketty og báðar

beiggjarnar, Kem og Petur Jacob, í heimi teirra við Kirkjar í Miðvági. Vit vóru eisini í familju. Ketty og beiggjarnir høvdu handil í bygdini,

og plagdu vit at koma saman til prát og hugnaliga samveru. Har komu eisini mong úr bygdini saman, tá ið tey skuldu keypa eitthvørt í handlinum. Alt angaði av sátt og semju, og hugaligt var at koma saman og sanskifta við Ketty, beiggjarnar og onnur í bygdini. Tosað varð um grindarakstur, fiskiskap og onnur evni. Alt var við tað gamla, broytingarnar vóru ikki so stórar. Ketty plagdi at leggja uppi prátið á sín serstaka hátt. Hon hevði búð í Danmark, so hon visti altíð okkurt at tosa um.

Ketty giftist sum eldri við Jákupi Olsen, hýruvognsførara, úr Miðvági. Og høvdu tey eitt lukkuligt lív saman her við Kirkjar.

Jákup og Ketty plagdu at koyra túr í oynni, men tey fóru eisini til Havnar og til Klaksvíkar, har Ketty hevði tvær systur giftar. Hon hevði eisini eina systur gifta í Havn og eina í Sørvági. Ketty var familjukær og vitjaði hon eisini systtrarnar, og henni dámdi at koma saman við vinum og kenningum. Hon hevði ein sosialan hugburð. Familjan plagdi eisini at savnast í heiminum við Kirkjar, har kendu øll seg heima. Blíðskapurin var óførur, og eg kendi meg heima millum tey, ið plagdu at savnast í heiminum. Eg dugnaði teimum eisini við at koyra Petur Jacob niðan á trøðna, og eg hjálpti teimum eisini á annan hátt.

Ketty var ein lívsglað kvinna, og

hon var aloftast í góðum lag. Jákup og Ketty dámdu hugna, prát og góða samveru. Tey dámdu at vera saman við fólki til føðingardagar, konfirmatiónir og onnur høvi. Ketty búði á Sýnini tey seinastu árin, og hóast henni dámdi best heima, so fall hon til og treivst betri, sum tíðin gekk á Ellisheiminum. Hon doyði ein stillisligan deyða og sovnaði burtur. Eg vil minnast Ketty við Kirkjar við tøk og virðing. Hon var ein bygdamynd her í Miðvági.

Ærað veri minnið um Ketty! Finnbjørn